

TẬP 2

HỒI 21

Đêm Đen

Tất Mạch Hội Võ là sự kiện lớn của Thanh Vân Môn, một giáp mới tổ chức một lần, Thông Thiên Phong thoát cái có đến mấy trăm người, chuyện nơi ở tất nhiên trở nên rất căng. Đệ tử Đại Trúc Phong muốn được sống cảnh tiêu dao mỗi người một phòng như ở bên nhà, quả thực đúng là vọng tưởng. Ngoài Điền Linh Nhi đến ở chung với đám con gái Tiểu Trúc Phong, còn thì từ Tống Đại Nhân trở xuống, cả thầy bảy nam đệ tử, đều chen chúc vào một phòng.

Thông Thiên Phong từ xưa tới nay vốn sắp xếp bốn người một phòng, lúc này trải thêm ba cái đệm, cố gắng cũng nhét vào được, nhưng chật chội là điều không sao tránh khỏi. Thành ra có người lớn tiếng oán thán: "Đúng là, suốt ngày nói chi phái chính tốt thế nào thế nào, bây giờ lại đem nhồi bảy người chúng ta vào một phòng, đúng là keo kiệt mà!"

"Lão lục, đệ đừng than vãn đi, nếu để các sư huynh đệ chi chính nghe thấy, thì không hay đâu."

"Nhị sư huynh, huynh ngủ trên giường, tất nhiên là thoải mái dễ chịu, sao chẳng nhìn sư đệ nằm dưới đất lạnh giá này, hay là ta đổi chỗ đi."

"Khò khò khò khò..."

"Không phải chứ, thoáng một cái đã ngủ cò quay rồi, lại còn ngáy nữa?"

"Khò khò khò khò..."

"Hử, a, tứ sư huynh, huynh từ xưa tới nay anh tuấn tiêu sái phong lưu hào sảng thiên tư hơn người tài hoa đường hoàng..."

"Khò khò khò khò..."

"Làm cái trò gì vậy ta, lúc này hình như rất thịnh hành cái lối đặt mình là ngủ ngay? Í, đại sư huynh tấm lòng lương thiện, sao nỡ nhìn sư đệ..."

"Khò khò khò khò..."

"Huynh a, tam sư huynh..."

"Khò khò khò khò..."

"Rầm rầm rầm rầm..."

Mọi người giật mình, bên kia vách đột nhiên dội thành thành, rồi có người giận dữ hét lên: "Ôi, bọn Đại Trúc Phong các người tối đi ngủ sao lại ngáy ầm ỹ làm vậy?"

Trong phòng tức thì lặng như tờ, mãi lâu sau, chẳng biết có ai khe khẽ bật cười, lại một lúc nữa, âm thanh ban nãy thành linh cất lên, như nhớ ra điều gì: "A, ngũ sư huynh..."

"Huynh, huynh, huynh cái gì, ta ngủ ngay bên cạnh đệ, cũng trên mặt đất đây này, muốn đổi chỗ phỏng, chả sao hết!"

"Khục khục, chẳng có gì. Ôi, cái đệm này lạnh băng cũng đành, nhưng nó ngắn một mẩu như vậy, ngủ chẳng thoải mái gì hết, xem ra thì tiểu sư đệ vẫn dễ chịu nhất, thân mình vừa vặn."

"Lục sư huynh, nhắm mắt nói chuyện à, chẳng thấy đệ bên này còn một con chó to lại một con khỉ tranh giành chần đệm đây sao? Chật chội nhất là đệ đấy, huynh còn nói?"

"... có điều ta vẫn..."

"Im đi lão lục!" Mấy người trong phòng đồng thanh kêu lên.

Rất nhiều đệ tử lên Thông Thiên Phong lần này là lần đầu. Trời tối rồi, họ vẫn còn ra ngoài tản bộ, ngắm nghía cảnh vật một cách ngạc nhiên, thích thú và tò mò, nhưng về khuya, ai nấy đều trở lại phòng ngủ.

Khi bóng đêm dần buông, vầng trăng lạnh hiện ra trên vòm trời, rải ánh sáng xanh xuống ngọn núi cao ngập chân mây.

Trương Tiểu Phàm đang ngủ rất say, trong lúc mơ màng bỗng dưng có cái gì đụng vào mình, hắn kèm nhèm mở cặp mắt ngái ngủ, Tiểu Hôi và Đại Hoàng đã biến đâu mất. Hắn nhồm hăn dậy nhìn xung quanh, thấy cái bóng vàng của Đại Hoàng vừa ngoặt khỏi nơi bậu cửa, trên lưng cõng một cái bóng nhờ nhờ, chắc là Tiểu Hôi.

Trương Tiểu Phàm lấy làm lạ, khuya khoắt thế này rồi, con chó với con khỉ còn đi đâu, hắn bèn rón rén bò dậy, quàng quàng mặc quần áo, bước lại bên cửa, chỉ thấy trong ánh trăng thanh lạnh, Đại Hoàng đang cõng Tiểu Hôi chạy xầm xầm về phía Vân Hải.

Trương Tiểu Phàm nhìn theo hướng chúng chạy, nghĩ ngợi một lúc, rồi nhớ ra sáng nay Tống Đại Nhân bảo mình nơi đó là nhà bếp của Thông Thiên Phong, hắn vừa tức

vừa buồn cười. Đại Hoàng chẳng biết đã được Điền Bất Dịch nuôi mấy trăm năm, cũng coi như một con chó lên bậc lão làng rồi, ai ngờ vẫn còn tham ăn như vậy. Hắn định mặc kệ quay lại ngủ tiếp, nhưng sức nghĩ ra, chẳng may có ai đó trông thấy chó với khí của Đại Trúc Phong đang ăn trộm đồ, thì thật khó coi lắm, phải lừa chúng nó về mới được.

Hắn trong lòng đã quyết, bèn ngược mắt nhìn, thấy Đại Hoàng với Tiểu Hôi lúc này chỉ còn là một cái bóng lơ mờ, bèn vội vã đuổi theo.

Hắn chạy khê khàng, e làm kinh động đến đồng môn ở các phòng khác, tới Vân Hải rộng rãi mênh mông, đã chẳng thấy Đại Hoàng và Tiểu Hôi đâu nữa, chỉ thấy dưới ánh trăng lạnh, mây bông bênh trôi nổi, như sương như khói, đẹp không tả xiết.

Hắn ngấm một lúc, sau chẳng còn tâm tư đâu để ngấm tiếp nữa, ngoảnh đầu ngo nhìn bốn phía, rồi nhắm hướng nhà bếp chạy đi, đột nhiên, tim hắn nhảy đánh thót.

Mãi nơi xa của Vân Hải, ở một hướng khác với hướng nhà bếp, trong đám mây trắng phiêu diêu, lơ mờ một bóng hình yếu điệu, dường như người đó, đang đi về phía Hồng Kiều.

Trương Tiểu Phàm cứ trông theo sững sờ, cho dù khoảng cách rất xa, nhưng bóng dáng ấy đã in sâu trong lòng, hắn vừa nhìn là nhận ra ngay, sư tỷ Điền Linh Nhi.

Đêm, khuya như thế này!

Nàng tại sao lại ra ngoài một mình, rồi muốn đi đâu một mình đây?

Trương Tiểu Phàm đứng ngây ra tại chỗ, nhất thời chẳng biết nên làm thế nào, chỉ cảm thấy trong đầu trăm ngàn ý nghĩ dồn dập đến, lòng rối như tơ vò, rồi cũng hơi hơi đoán ra, nhưng trái tim lại không chịu thừa nhận.

Hắn quay đầu, mắt trông về hướng nhà bếp mà Đại Hoàng và Tiểu Hôi vừa chạy đi, dần lòng bước theo hướng ấy, rồi tự nhủ với mình rằng: "Trương Tiểu Phàm, người bớt quan tâm đến chuyện người khác đi! Bớt quan tâm đến chuyện người khác đi!"

Cứ thế đi được bảy bước, ánh trăng như nước, rỏ xuống thân mình gầy thiếu niên, cô đơn. Hắn dừng lại, ngửa mặt nhìn, chỉ thấy một vầng trăng lạnh treo bên trời. Miệng hắn mấp máy, giây lát sau, hắn quay phắt mình, nghiêng chặt răng, lao theo hướng vừa khuất bóng người.

Trăng soi trên mình hắn đang chạy, có chút dịu dàng thê lương.

Một lúc sau, bóng Điền Linh Nhi đã biến khỏi Vân Hải, nhưng Tiểu Phàm vẫn chẳng ngó đến nơi nào khác, cứ một mạch nhắm hướng Hồng Kiều mà chạy. Rất nhanh,

hắn lên đến nơi, gió núi thổi tới, nước hai bên cầu tuôn đầm đìa, phản chiếu ánh trăng, đẹp lạnh lẽo, nhưng Trương Tiểu Phàm không hề chú ý, cứ chạy hết tốc lực.

Chạy, chạy, chạy mãi!

Chạy qua Hồng Kiều, vẫn chẳng nhìn thấy Điền Linh Nhi đâu cả. Mãi đến lúc xuống khỏi nhịp cuối, hắn mới dừng lại, dưới ánh trăng thanh lạnh, đầm nước biếc sáng rõ như ban ngày, và một hình bóng yêu kiều đang đứng cạnh bờ, chăm chú ngắm mặt nước gợn sóng lăn tăn, ngơ ngẩn xuất thần.

Trương Tiểu Phàm đột nhiên phát sợ, một nỗi sợ không sao diễn tả thành lời, chỉ biết tuyệt đối không thể để sự tỷ phát hiện. Hắn đảo mắt nhìn khắp xung quanh, thấy bên tay phải nơi gần Hồng Kiều có một lùm cây nhỏ, bèn khẽ khàng đi tới, ẩn mình vào đó, rồi từ trong bóng âm thầm, len lén quan sát Điền Linh Nhi.

Một khoảnh khắc, mà như là vĩnh viễn!

Dưới ánh trăng, bên đầm nước biếc, cô gái trẻ hơi âu sầu, hơi mong ngóng, cặp mày rủ thấp, ánh mắt thấp thoáng một làn sáng ảm đạm, tựa hồ đang chờ đợi điều gì. Gió núi hiu hiu lướt qua mặt nước, lướt qua bên mình nàng, cũng nín cả thở, im cả tiếng, nhẹ nhẹ lùa vào vạt áo, vào mớ tóc đẹp của nàng, mơn lên làn da mịn màng như tuyết.

Từ đáy sâu tâm hồn Trương Tiểu Phàm bỗng trào dâng một niềm dịu dàng khó nói, có lẽ, người con gái kia chính là người hắn sẽ dành cả đời để bảo bọc, dấu vì nàng mà phải chịu trăm cay nghìn đắng, hắn cũng quyết không do dự, quyết không hối hận.

Giờ khắc này, mong sao là mãi mãi!

"Linh Nhi sư muội." Bỗng nhiên một tiếng gọi, từ Hồng Kiều vẳng tới, Điền Linh Nhi quay ngay người lại, ánh mắt lập tức ngập đầy niềm vui, khóe miệng nhoẻn cười tươi tắn.

"Tề sư huynh, huynh đến rồi đấy ư."

Cõi lòng Trương Tiểu Phàm hình như vỡ tan, nhưng hắn chẳng thấy đau đớn, trái tim rộng tuếch, chỉ đập mỗi một nhịp: "Tề sư huynh, Tề sư huynh, Tề sư huynh..."

Hắn khó nhọc quay đầu lại, thấy trên Hồng Kiều mau mắn đi tới một người, mày kiếm mắt sao, khí độ xuất chúng, chẳng phải Tề Hạo thì còn là ai nữa.

Tề Hạo đi rất nhanh đến bên Điền Linh Nhi, dịu dàng nói: "Xin lỗi muội nhé, mấy huynh đệ chỗ ta làm rộn, mãi khuya mới chịu đi ngủ, vì vậy ta đến muộn thế này, khiến muội đợi lâu."

Điền Linh Nhi trong lòng vốn có chút hờn trách, nhưng chẳng biết tại sao, vừa trông thấy Tề Hạo, những hờn trách ấy đều tan biến cả. Nàng lắc lắc đầu, mỉm cười: "Không có gì, muội đến cũng chưa lâu." rồi ngừng một lát, nàng đưa mắt liếc đầm nước bên cạnh, hỏi: "Nhưng sao lại hẹn gặp mặt ở nơi này, ban ngày linh tôn thành linh nổi giận, đến giờ muội hãy còn sợ hãi!"

Tề Hạo cười đáp: "Chuyện có gì đâu, ta nghe sư phụ nói, linh tôn vẫn như thường, chỉ là muốn đùa một chút với bọn đệ tử chúng ta, hôm nay ban ngày linh tôn làm náo loạn lên, đến tối lại càng thấy yên vắng hơn, chẳng phải ư?"

Điền Linh Nhi đỏ mặt, cúi đầu nói: "Mình lén gặp nhau như vậy, không biết là hay hay dở?"

Tề Hạo ngắm khuôn mặt kiều diễm dịu dàng của nàng, nhỏ nhẹ bảo: "Linh Nhi sư muội, hai năm nay, kể từ lần đầu gặp gỡ trên Đại Trúc Phong, ta đã không thể nào thôi niệm nhung nhớ, thôi nỗi tương tư, đêm khuya chẳng bao giờ ngon giấc, đầu óc lúc nào cũng chỉ vẩn vút mỗi hình bóng muội."

Điền Linh Nhi bất giác mím chặt môi, mặt đỏ bừng lên, nhưng không hề tỏ vẻ giận, trong lòng lan dần những ngọt ngào.

Tề Hạo lại nói: "Linh Nhi sư muội, ta..."

Điền Linh Nhi đột nhiên ngược lên: "Tề sư huynh, huynh kêu muội là Linh Nhi là được rồi." Nói tới đây, nàng chợt cúi mặt xuống, thỏ thẻ: "Cha, cha và mẹ muội đều kêu muội như vậy."

Tề Hạo mừng rỡ, dường như còn chưa tin vào tai mình, y e dè một lúc rồi hỏi dồn: "Thật thế ư, Linh, Linh Nhi?"

Điền Linh Nhi liếc y, rồi thò tay vào trong bọc khẽ rút ra một cái hộp gấm nhỏ, ánh mắt nhìn xuống đất, lát sau hình như đã đủ dũng khí, nàng mới thì thầm: "Thanh Lương Châu này, hai năm nay muội chưa từng rời xa."

Nàng nói xong, thì không dám nhìn thẳng vào Tề Hạo nữa, chẳng ngờ mãi một lúc lâu, vẫn không thấy Tề Hạo cất tiếng. Điền Linh Nhi nẩy tính hiếu kỳ, bèn len lén ngược lên, chỉ thấy Tề Hạo ánh mắt ngập niềm vui sướng, khuôn mặt rạng rỡ, vẻ hạnh phúc không sao nói hết được.

Hai người nhìn nhau thật lâu, vòng tay bỗng nhiên rộng mở, và họ ôm nhau.

Ánh trăng lạnh lạnh, rải xuống mình họ, rải xuống cả lùm cây kia, nhưng rọi không tới những góc u tối.

Chẳng biết là đã bao lâu, đôi tình nhân cứ nói những chuyện nông nản dầm thắm, mãi cho đến khi Tề Hạo nhìn sắc trời, thấy trăng đã lùi về phương đông, mới bảo: "Linh Nhi, chẳng còn sớm sửa gì nữa, chúng ta nên về thôi, nếu để người ta trông thấy thì không hay lắm."

Điền Linh Nhi ngẫm nghĩ rồi gật đầu. Cả hai lại nhìn nhau, cùng mỉm cười, Tề Hạo nắm tay Điền Linh Nhi, thong thả đi về phía Hồng Kiều, dưới ánh trăng, cặp uyên ương thân mật dìu nhau bước. Một lúc sau, bóng họ khuất dần trên cầu.

Đêm hôm nay, sắc trời thêm vẻ thê lương.

Trong lùm cây, dưới bóng âm thầm, Trương Tiểu Phàm chậm chạp lê ra, thờ thần bước đến bên đầm nước, nhìn sóng gợn lăn tăn, nhìn trăng lạnh phản chiếu dưới đáy, đang nhè nhẹ rung rinh theo sóng nước dập dềnh.

Bỗng dưng hấn muốn khóc.

Chỉ có điều, hấn khóc không được, nỗi đau đớn khó hiểu như dã thú cuồng nộ cắn xé khắp phía, làm tim hấn chỗ nào cũng hấn đầy vết thương.

Nhưng hấn nghiêng chặt răng, chẳng thốt một lời.

Hấn mơ hồ nhớ lại năm năm về trước, lúc ấy hấn mất tất cả, ngoài Lâm Kinh Vũ bên cạnh ra, thế gian đã hoàn toàn biến đổi.

Như tối hôm nay, ngay lúc này, chỉ có hấn cô độc, đối diện với chính mình.

"Ùm", một tiếng khe khẽ vang, như tiếng khịt mũi của một loài dã thú nào, chợt vẳng lên từ sau lưng hấn. Trương Tiểu Phàm đang cơn mê loạn vụt sức tỉnh, ngoảnh đầu lại nhìn, liền kinh hãi đến toát mồ hôi lạnh.

Chỉ thấy Thủy Kỳ Lân, linh thú trấn sơn của Thanh Vân Môn, con vật khổng lồ vẫn được mọi người xưng xưng là 'Linh Tôn', lặng lẽ mà thành linh, xuất hiện sau lưng hấn. Nó đã áp đến rất gần, cúi thấp đầu xuống, đôi mắt cò cộ như dán chặt lên mình Trương Tiểu Phàm. Không biết nó to lớn như vậy, làm sao mà giữ yên lặng được đến thế, cũng có thể vì Trương Tiểu Phàm lòng dạ như đã chết, nên chẳng phát hiện ra sớm hơn.

Tim Trương Tiểu Phàm dường như muốn vọt ra khỏi miệng, thấy trước mắt thân hình khổng lồ như quả núi, mồm to như cái chậu máu, răng nanh dài nhọn hoắt đang lấp lánh ánh trăng, hấn sợ hãi lùi liền mấy bước, chân bỗng vướng quíu, thì ra vấp phải một hòn đá to, ngã lộn nhào.

Khi này hấn chạy khỏi phòng áo quần vốn xốc xếch, chỉ mặc tạm vào người, lúc này thân hình xiêu vẹo, chợt nghe 'tang' một tiếng, vật gì đó rơi xuống đất.

Tiếng động lập tức lan ra trong cảnh tịch mịch, vọng đến trên mặt nước.

Trương Tiểu Phàm và Thủy Kỳ Lân cùng cúi nhìn, thì thấy dưới đất, bên bờ đầm, giữa Trương Tiểu Phàm và Thủy Kỳ Lân, chính là thanh 'Thiên Hỏa Côn' đen thùi lù, đang nằm yên lặng.

Trong đôi mắt to cô cộ của Thủy Kỳ Lân, phản chiếu cả khuôn mặt xanh lét của Trương Tiểu Phàm và thanh Thiên Hỏa Côn xấu xí kia. Trương Tiểu Phàm thấy hòng không ran, mồ hôi riu riu nhỏ xuống, trong lòng gào lên trời chết: "Chạy, chạy mau!"

Nhưng trước mặt Thủy Kỳ Lân, mặc kệ những vọng tưởng trong lòng, hắn thấy hai chân hình như chẳng phải là của mình nữa, không sao nhúc nhích nổi. Thủy Kỳ Lân hơi lấy làm lạ, thoát tiên ngắm kỹ Trương Tiểu Phàm, rồi sự chú ý dần bị hút sang thanh Thiên Hỏa Côn. Nó nhìn chăm chăm, ngược lên, ngó xuống, cái đầu ù cứ chuyển tới chuyển lui, cuối cùng cũng chẳng nhận thấy gì. Giây lát sau, nó trù trù, rồi thò vuốt trước ra, e dè dẹt vào Thiên Hỏa Côn.

Trương Tiểu Phàm đứng một bên cứ ngây người ngó, tuy trong lòng vẫn vô cùng khiếp sợ, nhưng tính hiếu kỳ cũng cùng lúc nổi lên. Hắn nghĩ 'Linh Tôn' này sống mấy ngàn năm rồi mà vẫn hồ đồ, y như con chó vàng to trên Đại Trúc Phong, trẻ chẳng ra trẻ, già chẳng ra già, nếu không sao lại thấy hứng thú với cái que cời lò ấy?

Móng vuốt to lớn của Thủy Kỳ Lân nhẹ nhàng đẩy vào Thiên Hỏa Côn, rồi lập tức rút lại, trông dáng điệu thì hình như là rất e dè, Thiên Hỏa Côn bỗng động dậy, lăn đi mấy vòng, rồi nằm yên như cũ, không nhúc nhích.

Trong mắt Thủy Kỳ Lân hiện lên nỗi nghi hoặc, nhưng không chịu bỏ cuộc, cái đầu ù của nó lắc lư, rồi thỉnh thoảng nhìn sang Trương Tiểu Phàm, từ cái mồm to như chậu máu truyền ra một tràng những tiếng gầm gừ khe khẽ. Trương Tiểu Phàm giật đánh thót, cơ bắp toàn thân căng cứng, đến hơi thở cũng ngưng ngang.

Nhưng Thủy Kỳ Lân chỉ liếc hắn một cái, rồi lại nhìn sang Thiên Hỏa Côn, lần này nó cúi thấp đầu, rên mũi lên cái que, tỏ vẻ ngửi hít. Trương Tiểu Phàm tim vẫn đập thình thình, nhưng quan sát hành vi cổ quái của con thú to lớn trước mặt, bất giác thấy rất giống Đại Hoàng, nếu không phải vì đang quá căng thẳng, chắc hắn đã phá ra cười.

Thủy Kỳ Lân đánh hơi một lúc, rõ ràng là vẫn không thu được kết quả gì, nó bèn ngẩng dậy, cái đầu ù quay ngó khắp phía, hình như cũng không thể làm rõ hơn sự việc. Linh thú ngàn năm rốt cục vẫn là linh thú ngàn năm, sau khi ngửi ngọi một lúc, bèn quyết định buông xuôi, nó khịt khịt mũi rõ to, đôi mắt cô cộ ngó Trương Tiểu Phàm, lại khiến hắn sợ gần chết, rồi lắc đầu vẫy đuôi xoay mình lội xuống đầm, lát sau, bọt nước sủi tung lên, thân mình khổng lồ chìm xuống.

Trương Tiểu Phàm lúc này mới hơi hoàn hồn, bèn từ từ bò dậy, thấy lưng áo đã ướt đầm cả, trên trán mồ hôi lạnh cũng tuôn như mưa. Hắn đi lại bên thanh Thiêu Hỏa Côn, nhặt nó lên, ngắm nghía một lượt, chẳng thể nào nhận ra điểm gì khác lạ, bất giác than thở: "Đi đời nhà ma!"

Than thở chưa dứt, chợt nghe tiếng động bên đầm, một bóng nước to tướng trôi lên, trong hoa sóng bạc trắng, lơ mờ trông thấy cái đuôi thù lù của Thủy Kỳ Lân quẫy lên mặt nước.

Trương Tiểu Phàm thất kinh, lập tức nhét Thiêu Hỏa Côn trở vào trong bọc, rồi vắt chân lên cổ mà chạy, trên đường chỉ nghe sau lưng tiếng sục nước không ngừng, hắn cũng chẳng dám ngoái đầu lại nhìn, cứ chạy trốn chết, gắng rời nơi đó càng xa càng tốt. Chẳng bao lâu là đến được Hồng Kiều, rồi chạy một mạch, tới khi không còn nghe tiếng động truyền lại, thì đã lên đến đỉnh cầu, mới dám dừng bước, thở hổn hển.

'Hộc, hộc, hộc!..."

Trương Tiểu Phàm hô hấp dần dần điều hòa trở lại, mới cảm thấy rã rời, một nỗi mệt nhọc trào lên trong người, hắn cúi đầu xuống, dưới ánh trăng, cái bóng cô đơn nhằng nhẵng đi theo.

Hắn đột nhiên ngược lên, ngửa mặt nhìn trời, chỉ thấy cao xanh lạnh lùng, vắng trắng nhạt treo cao. Hắn ngây dại ngắm, chờ dẫn cả người.

oOo

Sáng sớm, mọi người thức dậy.

Đỗ Tất Thư vận lưng, lớn tiếng than thở: "Thật là, ngủ một tối mà lưng sắp gãy rồi, hôm nay làm sao thi đấu được đây?"

Lão ngũ Lữ Đại Tín cau mày bảo: "Lão lục, đừng có kêu ca nữa, ta cũng ngủ một tối, mà chưa thấy lưng có vấn đề gì."

Tổng Đại Nhân đứng bên cũng bảo: "Đúng đó, lão lục tối qua than vãn suốt, còn chưa đủ sao? Đệ không thấy lão ngũ và tiểu sư đệ đều chẳng nói năng gì ư?"

Đỗ Tất Thư đảo mắt hỏi: "Ngũ sư huynh da dày thịt dày, chẳng có cảm giác gì hết, không tin huynh hỏi tiểu sư đệ, xem xem... í, tiểu sư đệ, làm sao mà mắt đầy tia máu thế này, tối qua quả thật không ngủ nghê gì được à?"

Trương Tiểu Phàm đã thu dọn xong chần đệm, lúc ấy đang ngồi trên một cái ghế dài, thần thờ trông ra ngoài cửa sổ, chẳng có phản ứng gì. Đại Hoàng thì nằm bên chân hắn, Tiểu Hôi lật nghịch mớ lông da của con chó, hình như tìm bắt rận.

Đỗ Tất Thư bước qua, vỗ mạnh lên vai hắn. Trương Tiểu Phàm giật mình, nhảy bắn lên, làm Đại Hoàng và Tiểu Hôi sợ thót, hắn ngoảnh đầu nhìn bốn xung quanh, hỏi: "Chuyện, chuyện gì thế?"

Đỗ Tất Thư cau mày: "Tiểu Phàm, đệ làm sao mà chẳng còn tí hồn vía nào nữa vậy, đêm qua không ngủ được à?"

Trương Tiểu Phàm ngây người, lắc đầu nói: "Đâu, đâu có."

Đỗ Tất Thư hỏi: "Làm sao mà mắt đầy tia máu, đỏ cả lên thế kia?"

Trương Tiểu Phàm toan nói, Hà Đại Trí từ bên kia đã đi lại chen ngang: "Lão lục, khỏi lo chuyện tâm phào nữa, tiểu sư đệ tinh thần không tốt cũng không sao, đằng nào hôm nay y cũng không đấu mà qua vòng, nhưng đệ mà chậm đi rửa mặt súc miệng, để lỡ giờ thi đấu, thì đừng có trách ai cả."

Đỗ Tất Thư sực nhớ, chẳng hỏi Trương Tiểu Phàm ngủ có ngon không nữa, xông lại cướp lấy chậu, bất kể Lữ Đại Tín, Trịnh Đại Lễ đang rửa mặt, làm nước bắn tung tóe, miệng bô lô ba la: "Hừ, tiểu sư đệ số tốt quá, các huynh nhìn cái vẻ muốn chết mà không chết được của y kìa, thật là... A, ngũ sư huynh, mau đưa trả chậu rửa cho đệ, đệ muộn mất rồi đây này!"

"Phì, ta còn chưa rửa cơ!"

Trương Tiểu Phàm nhìn mấy vị sư huynh ở bên kia phòng tranh luận không ngớt chỉ vì một cái chậu, trong lòng cảm thấy chán ngấy, bèn đứng dậy đi ra ngoài. Vừa đến bậu cửa, Tống Đại Nhân đột nhiên từ đằng sau gọi với theo: "Tiểu sư đệ, đã rửa mặt chưa đấy?"

Trương Tiểu Phàm ngoái đầu đáp: "Rửa rồi, đại sư huynh."

Tống Đại Nhân gật đầu nói: "Thế thì tốt, đệ đi ra ngoài trước cũng không sao, có điều lát nữa phải đến nhà ăn dùng cơm sáng nhé, biết chưa?"

Trương Tiểu Phàm ứng tiếng: "Biết rồi." Nói đoạn bước ra, Tiểu Hôi cất tiếng 'chi chi' gọi, rồi chạy lại lao lên vai hắn, Đại Hoàng thấy Tiểu Hôi đi, cũng uể oải bò dậy, ngúc ngoắc cái đuôi theo ra. Trên hành lang, Trương Tiểu Phàm thấy hai bên đầy những đệ tử các chi phái vừa mới ngủ dậy đang tíu ta tíu tít, hắn cứ chậm rãi bước, vô tình đưa chân đến Vân Hải.

Lúc này trời hãy còn sớm, chỉ có vài đệ tử Thanh Vân đang đi lại trên quảng trường. Gió núi trong lành thổi tới, lướt qua khuôn mặt Trương Tiểu Phàm, để lại chút cảm giác lành lạnh.

Giống như đêm qua!

Trái tim Trương Tiểu Phàm nhói đau, năm nay hắn là một thiếu niên mười sáu tuổi, đã chớm biết yêu. Sống trên Đại Trúc Phong năm năm, cùng Điền Linh Nhi sớm chiều bên nhau, từ nhỏ hắn đã nuôi trong lòng một mầm tình ái đối với vị sư tỷ mỹ lệ hoạt bát này. Chẳng ngờ đêm qua, chính mắt nhìn thấy Điền Linh Nhi và Tề Hạo lén gặp nhau, hết như sét đánh ngang tai, tâm tư rối loạn.

Lúc ấy trong đầu hắn rối bời bời, những cảnh đêm qua làm hắn đau muốn chết cứ giở đi giở lại từng màn, người hắn vô định dật dờ, bước đi không mục đích.

"Í!" Thốt nhiên, một tiếng kêu kinh ngạc vang lên bên cạnh, làm Trương Tiểu Phàm giật thót, sức tỉnh từ giữa mơ tâm tưởng mê loạn. Hắn ngoảnh nhìn sang, thì ra là một đệ tử trẻ trung, ngũ quan thanh tú, mình mặc trường bào, khoảng trên dưới hai mươi tuổi, tay cầm một cái quạt thép vàng dường như có vẽ núi non sông hồ, lúc ấy đang đi lại, có điều cặp mắt to sáng chẳng liếc Trương Tiểu Phàm lấy một cái, mà cứ nhìn chăm chăm vào con khỉ Tiểu Hôi đang vắt vẻo trên vai.

- o O o -